

EL VIROLAI

Rosa d'abril, Morena de la serra,
de Montserrat estel;
il·lumineu la catalana terra,
guieu-nos cap el Cel.

Amb serra d'or els angelets serraren,
eixos turons per fer-vos un palau.
Reina del Cel que els Serafins baixaren,
deu-nos abric dins vostre mantell blau.

Alba naixent d'estrelles coronada,
Ciutat de Déu que somnià David,
a vostres peus la lluna s'és posada,
el sol sos raigs vos dona per vestit.

Dels catalans sempre sereu Princesa,
dels espanyols Estrella d'Orient,
sigueu pels bons pilar de fortalesa,
pels pecadors el port de salvament.

Doneu consol a qui la pàtria enyora,
sens veure mai els cims de Montserrat;
en terra i mar oïu a qui us implora,
torneu a Déu els cors que l'han deixat.

Mística Font de l'aigua de la vida,
rageu del Cel al cor de mon país;
dons i virtuts deixeu-li per florida;
feu-ne, si us plau, el vostre paradís.

Ditxosos ulls, Maria, els que us vegen!
ditxós el cor que s'obri a vostra llum!
Roser del Cel, que el serafins voltegen,
a ma oració doneu vostre perfum.

Cedre gentil, del Líbano corona,
Arbre d'encens, Palmera de Sion,
el fruit sagrat que vostre amor ens dona,
és Jesucrist, el Redemptor del món.

Amb vostre nom comença nostra historia,
i és Montserrat el nostre Sinaí;
sien per tots l'escala de la glòria,
eixos penyals coberts de romaní.

Música: J. Rodoreda.

Poesia: Mn. J. Verdaguer.